

Chomutov 2014

(aneb. Vyžírání důchodců poněkolkáté)

4.7.2014 sraz v AŠ a odjezd přesně ve 14.00 hod. Dorazil Skicák a Fichtřa s Verčou. Mírokvět a Karel s Helenou vyrazí samostatně z Turnova a sejdem se ve Stranný. Protože jsem se rozhodl po delší době natáčet video, pověřuji Skicáka velením kolony a určuji trasu směr Hodkovice, Český Dub, Mimoň, Zákupy, Zahrádky, Litoměřice, Louny, Chomutov. Skicák prohlásil, že to zná jen do Mimoně a že si to pak mám vést sám. (pozn. byl opravdu nejdál v Mimoně, pak už vždy jen s cestovkama). Takže bylo rozhodnuto, natáčím pouze do Mimoně. Tak nějak se tam dokodrcáme na pumpu, kde dáváme lehké občerstvení a nanuka pro rychlejší ochlazení. Teplota se pohybovala přes 30 st. (hnusný počasí) už aby začalo lejt ! Poté přebírám velení,

Skicák se zařazuje poslušně do kolony a v pohodě dorazíme až do Lovosic. Tady vím že bude problém, ale zkusím to. Pochopitelně: jsem přeci bývalý předseda MKT a nikdy jsme nic napoprvé netrefili! Někde zapomínám odbočit a upalujeme směr Most, kam nechci. Zastavuji na pumpě, vyslechnu si svý a protože nikdo pořádně nevíme kde jsme, pověřuji Božku s její skvělou navigací v jejím novém chytrém telefonu, ať nás vede. Nechtělo se jí, protože to prý s ní ještě pořádně neumí a tak všichni společně něco v navigaci nastavíme. Vypadalo to, že by to mohlo fungovat. Od této chvíle vede kolonu POPRVÉ v životě Božka. Tím, že měla zapnutou navigaci se nám odpojil intercom a nemůžeme spolu tedy hovořit. Nezbylo nám, pokud se nechceme objevit v Německu, spolehnout se sto procentně na Božku že nás dovede k VFR. Jízda byla taková nejistá, při každém odbočování se skoro zastavilo, ale nakonec jsme u VFR. Až poté Božka sděluje, že navigace dobrá, ale hlásila jí pouze že se blíží železniční přejezd (a to bylo všechno) a kde má odbočit, to ne. Pak zjišťujeme, že měla vypnutou hlasovou navigaci.

Krátké, rychlé přivítání a už letíme ke stolu na chlazené pivo a teplou gulášovou polévku s čerstvým chlebem. Asi hodinu po nás konečně dorážejí Míra s Květou a společně s nimi Karel s Hanou. Trochu polévky jim necháváme, neboť se na stole objevily koláče. Po večeři se staví stany, fasují matrace a už zase sedíme v pergole a plánujeme kam zítra. Protože nám při plánování vyhládlo, dáme ještě teplou domácí sekanou a uzenky na roštu (prostě takové standartní občerstvení). Když se vše snědlo a naplánovalo jdeme někde po půlnoci do hajan. Protože jsme byli z toho vedra utahaný a přežraný usínáme jak zabíjí. V noci nám krásně sprchlo a pročistil se vzduch.

Ráno se probouzíme do takového divného počasí. Trochu poprchávalo ale bylo teplo. Mraky nevěstily nic pěkného a tak po vydatné snídani přemýšlíme co s tím. Přemýšlení nám trvalo asi do 12 hod. Kdy se rozhodlo JEDEM. Maruš neukecáme a tak pojede zase vnučka. Mezitím se počasí umoudřilo a vypadalo to docela dobře. Všichni jsme připravený k odjezdu a tak se vyráží. Jenomže vidím jak se Božka „zašprcla“ a nemohla se hnout ani dopředu, ani dozadu. Maruš hbitě přiskočila a pomáhala Božce zatlačit. Mezitím nám ale všichni odjeli. Neděláme si hlavu, protože na nás určitě počkají až zjistí, že s nima nejsme. To jsem se ale spletl. Letíme za nima až na křižovatku Kadaň – Chomutov a oni nikde ! Teď babo rad' ? Jeli na Kadaň, nebo na Chomutov ? Stojíme tam s Božkou jak trotlové a přemýšlíme kam. V tom od Chomutova jede auto, které odbočuje do Stranný. Když nás viděl tak zastavil, zacouval a ptal se jestli náhodou nehledáme nějaký motorkáře. Když říkám že jo, tak nás poslal na Chomutov, že tam nějaký jeli. Poděkujeme a razíme doprava. Po chvíli vidíme Míru s Květou, kteří si všimli, že chybíme a jeli nás hledat. Ostatní na nás čekali opodál, takže se konečně zase dáváme do kupy (Míra se vrátil). Po natankování u

pumpy jedeme nejdříve na Klínovec podívat se na opravenou rozhlednu. Ani nevím kde to bylo, jedu si, kochám se, za mnou pouze Skicák a najednou :!!! Někdo tu rovnou silnici ohnul doleva. Když jsem to zjistil, jdu na brzdy ! Motka chytla „šmíra“ a bylo jasné, že brzdy nic nevyřeší. Nějak záhadně to srovnávám a jdu do škarpy... Zlomek vteřiny – rozhoduju se NEJDU NA ZEM ! Pevně chytím řídítka a jsem rozhodnutý to nevzdat. Mohl by mě závidět lecjakýj rodeovej jezdec, neboť motka nejdřív vykopla zadní a už hledám nohy – jsou za hlavou, pak následovalo přední, už zas sedím, pak zase výkop, hlava dole, nohy nahoře a tak to šlo podle mě celou věčnost ačkoliv to trvalo jen pár sekund. Poslední výkop byl při návratu na silnici – let vzduchem – nejdřív dopad na levou nohu, pak na pravou a ještě dvakrát a bylo vše za mnou. Faktem je, že silnice byla kurevsky úzká i když by se na ní vešli 4 autobusy vedle sebe. Klika byla, že nic nejelo v protisměru. Skicák jako jedinej na to koukal a možná byl víc vyděšený, než já. (musel to být kouzelný pohled na to rodeo). Ukazuju mu, že je vše OK a pokračujeme dál, jako by se nechumelilo. Narovnáвам za jízdy zrcátka, který jsou nějak divně nastavený a zkouším co motka. Velice oceňuji, že mám cestovní ENDURO neboť tuto enduro vložku bych asi na HD nezvládl. Klika byla, že v pangejtu nebyla nějaká větší díra, patník ani strom. **Pro rejpalý:** Toto se mě stane tak maximálně jednou, za 57 let !!!

Samozřejmě se po této vložce uklidňuji a občas začínám sledovat provoz. Po cestě se pak už nic zajímavého nestalo a v pohodě se objevujeme na Klínovci. Všem vypravuji co se mi stalo, nikdo mě moc nevěří a teprve když to Skicák potvrdil (ačkoliv byl rozhodnut zapírat, zapírat, zapírat). Koukáme jak to tu vylepšili, ale nic moc ! Opravili pouze rozhlednu a to ostatní za chvíli spadne. Byl to takový kontrast: nová rozhledna kolem zbořeniště. Někdo vylezl za 25 Kč nahoru, ostatní to skouknem dole, uděláme nějaké to foto a za chvíli mažeme dolů směr Jáchymov. Za

Jáchymoven, vlastně pod ním objevujeme docela pěknou restauračku „ U Vlčků „ Když nás zahlídl personál, tak začali hned venku upravovat stoly abychom mohli sedět pohromadě. Je to rodinný podnik se vším všudy a „stará“ škola. Pan vedoucí, který dělal objednávku jídel a byl tutově několik let v důchodu nespletl objednávku a všichni dostali to, co si objednali. Jediná Krystýna dostala místo kuřecího, vepřový řízek a ačkoliv jí to chtěli vyměnit, sbaštila ho taky. Jídlo bylo výjimečně dobré, jak konstatovali ostatní (já měl sejra a tam není co hodnotit) a porce jak mají být. Všechny opět Ficht'a přesvědčil že mu chutná. Jistil to guláš s „OSMY“ ! a na Verču už toho moc nezbylo. Ochota personálu na úrovni a tak hodnotíme zlatou hvězdou. Ceny byly malinko vyšší, ale za tu kvalitu odpovídající.

Tady nás „navždy“ opustil Skicák, který mazal ještě na další akci. Protože jsme měli Mírokvěta, musela někde po cestě být cukrárna. Dostali jsme doporučení, že v Ostrově je jedna fajnová cukrárna a tak ji hledáme. 4X jedeme okolo ní, než si ji všimneme, protože byla zahalena do lešení. Nakonec Mírokvěti rozhodli, že v Sobotce

je lepší. Odsud pokračuje přes Karlovy Vary směr Bečov. Jsou tam docela pěkný silnice, zatáčky prostě pro motorkáře dělaný. Protože všichni na zámku už byli (pro Jardu z Úpice: je zde relikviář svatého Maura) vypouštíme návštěvu a projíždíme zdejší kraj. Měli jsme jet někam do soukromého pivovaru, ale VFR to zas poplet, objevujeme se opět v Bečově a jedeme kolečko podruhé. Vzhledem k pokročilé době vynecháváme delší trasu. VFR nastavuje navigaci domů a valíme nejkratší cestou. Ještě jedna zastávka v lese, pak na pumpě a kousek od Kadaně zajíždíme do kempu, kde místní motorkáři mají nějakou oslavu. Konečně se s některými seznamujeme a dohadujem nějakou společnou akci s jejich předsedou. (bylo mi líto, že já už nejsem předseda). Někde kolem osmé večer dojíždíme domů, kde je již připravená večeře, dělají se na grilu čerstvé bramborové lupínky a jsou připraveny chlazené Svijany. Do půlnoci zase posedíme, podiskutujeme a jde se naposledy hájat do stanu.

Ráno si pěkně pospíme, pak se jde v poklidu na snídani, tentokrát jsem si musel kafe dělat sám, protože jsem nemohl najít Božku. Pak jdeme pomalu balit stany a uklízet. Necháme se ukecat ještě na teplou sekanou a připravujeme se na odjezd.

Po srdceryvném loučení s důchodci všichni společně odjíždíme. Valíme to za Mírou na Roudnici a Mělník. Po cestě zastavujem na pumpě v „mekáči“ na kafe a občerstvení, protože bylo vedro k padnutí. Oceňujeme Květu, jak se od poslední zlepšila. Na dálnici dala i 130 (naposledy to bylo max. 90) a ani jednou sebou nevlákla ! Fichtřa také zrychlil. Když jsme jeli z domu, tak víc jak 90 nedal, protože od ježdění po Tanvaldě měl zakarbonovaný výfuky a splodiny nemohly ven. Pak bouchnul asi půlmetrový plamen, karbon vyhořel a Fichtřa pak letěl i 120 ! Před Turnovem zastavujeme v jednom kempu, loučíme se s Fichtřou a Verčou a dáváme v kempu večeři. Okolo sedmé razíme domů. Po cestě se odpojuje Mírokvět a s Karlem a Hanou upalujem do Tanvaldu. V Tanvaldě rozlučka a jsme doma....

Nalítali jsme cca. 800 km

Opět udělujeme pochvalu Pavlovi, Maruš a členům rodiny VFRáků za pohostinnost.

Počkáme až zas něco našetří a vypravíme se příští rok znova je „opucovat“.

Počasí: buď moc vedro, nebo déšť. Ani jednou jsme nezmokli, protože jsme vždy počkali až déšť ustane. Až na můj výlet mimo trať se nic nikomu nestalo a tak je to správné, tak to má být.

Musíme popřát důchodcům pevné zdraví, ať máme kam jezdit.... Nemělo to chybu a tak na přesrok jedeme znova.

Giovaný